

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. R.** státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2022, č. j. OAM-400/LE-VL12-VL16-PS-2022, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. V předmětné věci se žalobce domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání jeho zajištění stanovena do 25. 4. 2022 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 20. 12. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie se zjištěním, že nedisponuje platným cestovním dokladem či oprávněním k pobytu.
3. Dne 21. 12. 2022 bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění, v rámci něhož žalobce uvedl, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů, pracoval zde jako učitel, ale v Maroku je bída; do České republiky přicestoval nelegálně z Turecka přes Bulharsko, Srbsko a Maďarsko, a to na podvozku kamionu, o němž nevěděl, kam pojedí. Jeho cílovou zemí je Rakousko, kde má známé. Do České republiky neměl namířeno, nemá zde žádné rodinné, sociální, kulturní či ekonomické vazby. Téhož dne byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 85 dnů.
4. Dne 26. 12. 2022 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
5. Dne 27. 12. 2022 bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný konstatoval, že žalobce vstoupil do České republiky neoprávněně, pobýval zde bez platných cestovních dokladů či povolení. Uzavřel, že z jednání žalobce vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po zadržení cizineckou policií a rozhodnutí o svém zajištění. Nic mu nebránilo o mezinárodní ochranu požádat dříve či na území jiných států Evropské unie, přes která cestoval. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci správního vyhoštění. Žalobce sám prohlásil, že do České republiky nehodlal cestovat a nechtěl zde žádat o azyl. Zemi původu opustil z ekonomických důvodů, jeho cílovou zemí je Rakousko, kde má známé. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu, přičemž je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce též uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem pak žalovaný odůvodnil délku zajištění. Dle žalovaného je žalobce oprávněn v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany měnit důvody své žádosti, a proto nelze vyloučit, že jeho žádost bude zapotřebí posuzovat z hlediska naplnění podmínek předpokládaných § 12 až 14b zákona o azylu, nikoliv postupovat dle § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Stanovil tak dobu zajištění v délce 120 dnů odpovídající základní lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany při respektu k § 27 odst. 1 zákona o azylu.

6. Ze správního spisu je dále patrné, že dne 5. 1. 2023 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne byl realizován pohovor k žádosti. Ze sdělení žalobce vyplývá, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů, za svou práci učitele byl málo placen; též odmítl nastoupit povinnou vojenskou službu. Ve vlasti neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Jeho cílovou zemí je Rakousko. Do země původu se nehodlá vrátit, neboť se obává uvěznění. Totožnost žalobce byla v řízení ověřena na základě jeho čestného prohlášení. Ze spisu dále vyplývá, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu na území jiných členských států Evropské unie.

III. Žaloba

7. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti těchto opatření ze strany žalovaného považuje za nesprávné. Žalovaný se dle žalobce nedostatečně zabýval otázkou, zda existuje individuální, objektivní a oprávněný důvod zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí uvedené nerespektuje, a proto je nepřezkoumatelné. U žalobce není obava, že by s žalovaným nespolečně pracoval v případě uložení zvláštního opatření, v minulosti se na území členských států Evropské unie nezdržoval nelegálně, neměl problémy s dodržováním veřejnoprávních povinností.
8. Žalobce nesouhlasí též se stanovenou dobou zajištění. Má za to, že tato není náležitě odůvodněna odkazem na konkrétní situaci žalobce. Rozhodnutí je v tomto ohledu obecné a formulářové, proto i nepřezkoumatelné.
9. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 2. 2023 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované, přičemž v podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby; přiznání odkladného účinku žalobě považuje s ohledem na zákonné lhůty za nadbytečné.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
13. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

14. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních žalobních námitek žalobce brojících proti absenci aplikace § 47 zákona o azylu a proti nedostatečnému odůvodnění stanovené délky zajištění. Žalobcem je dále namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
16. Dle § 46a odst. 5 ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.
17. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

V. 1. Ad uložení zvláštních opatření

18. Krajský soud posoudil z pohledu žalobních bodů úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a tyto považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
19. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, bylo s žalobcem zahájeno řízení o udělení správního vyhoštění a žalobce byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

20. Žalovaný v rozhodnutí správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byl zadržen cizineckou policií a zajištěn Policií České republiky za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Popis „příjezdové historie“ žalobce podaný žalovaným nebyl ze strany žalobce nikterak zpochybňován či vyvrácen. Je proto na místě se tázat, proč žalobce žádá o mezinárodní ochranu až v České republice, když předchoze „putoval“ po jiných státech Evropy, resp. Evropské unie. Sám žalobce se netajil tím, že Česká republika nebyla jeho finální destinací, pouze tudy projížděl při ilegálním směřování po evropských státech z Turecka do Rakouska, které bylo jeho „cílovou stanicí při cestě za lepším životem“ ze země původu. Pokud by vskutku byly důvodem odchodu žalobce ze země původu obavy z pronásledování nebo vážné újmy, jak to předpokládá zákon o azylu, pak lze postup žalobce označit minimálně za nelogický.
21. Krajský soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu totiž nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času se volně pohybovat po území Evropské unie a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Určité prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31.
22. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Termín „vyhnout se hrozícímu vyhoštění“ však nemíří toliko na případy, kdy cizinci již bylo vyhoštění v minulosti uloženo, a je mu tudíž jasné, že výkon takového rozhodnutí bezprostředně hrozí, ale i *pro futuro*, tj. na případy, kdy by k rozhodnutí o správním vyhoštění pravděpodobně v nejbližší době došlo (v nyní projednávané věci bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění dne 21. 12. 2022, tj. 5 dnů předtím, než podal žádost o mezinárodní ochranu a 6 dnů před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného).
23. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmto zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.
24. Byť lze v obecné rovině lze přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci však byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e)

zákonu o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.

25. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Je pravdou, že mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
26. Krajský soud připomíná, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 559/2017 Sb. NSS, podle *kterého „možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“*. Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.
27. Podle krajského soudu je stran neúčinnosti zvláštních opatření podstatné, že žalobce ve správním řízení uvedl svůj původní záměr Českou republikou pouze projíždět, přičemž za svou cílovou zemi označil jednoznačně Rakousko. S ohledem na nulové vazby k osobám na území České republiky a nejasné finanční poměry žalobce je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil za hranice státu, aby svůj záměr dokončil. Ostatně i ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 je uvedeno, že v případě cizinců, kteří jen projížděli územím České republiky, nemají k tomuto státu žádné ekonomické nebo sociální vazby a nedisponuje dostatečnými peněžními prostředky, bude užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno.
28. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl dostat se do Rakouska, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a nepokusil se dokončit svou cestu do západní Evropy. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011 - 18 ze dne 28. 2. 2011, tak v projednávané věci absentovala.
29. Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné co do odůvodnění možnosti či naopak nemožnosti aplikace zvláštních opatření v případě žalobce.

30. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce potencionálního uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nelze po posouzení krajským soudem považovat za nepřezkoumatelné z důvodu obecnosti a neposouzení individuálního případu žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou historii žalobce, poukazuje na jeho pobyt na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesené žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů. Za všechny odkazuje kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020 – 33.
31. Žalobce se zabýval i osobními poměry žalobce a jeho možnou budoucí spoluprací se správními orgány, přičemž z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí plynou též důvody pro to závěr o tom, že žalobce se státními orgány nebude adekvátně nespolupracovat.
32. Za těchto okolností shledal krajský soud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující, přičemž ob stojí při posouzení v testu své přezkoumatelnosti. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.

V. 2. Ad stanovení doby trvání zajištění

33. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je rovněž z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“
34. Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně. Byť by si krajský soud dovedl představit i detailnější způsob odůvodnění stanovení doby zajištění, nelze nikterak dovodit, že by žalovaný v souzené věci překročil limity správního uvážení. Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS uvedl, že „správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud

stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.

35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, resp. poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Důvody žádosti o mezinárodní ochrany pak předurčují rozsah a způsob posuzování žádosti o mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu, neboť mohou vést k nutnosti posouzení vznesené žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu podmínek a kritérií předpokládaných v § 12 až 14 b zákona o azylu. Žalovaný též poukázal na maximální možnou délku azylového řízení ve smyslu § 27 zákona o azylu.
36. Žalobce v nyní projednávané věci též nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval z hlediska formulace žalobní námitky pouze v obecné rovině.
37. Krajský soud považuje zdůvodnění doby zajištění v posuzované věci s ohledem na dostupné zdroje žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, za dostatečné.
38. Pro úsudek soudu o tom, že je stanovení doby zajištění v případě žalobce obстойí a není extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně bylo rozhodnuto dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadne zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a zajištění tak bude ukončeno.
39. Závěrem není od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění. Žalobce je oprávněn v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, o čemž byl řádně poučen v rozhodnutí žalovaného.
40. Krajský soud k tomuto bodu uzavírá, že při stanovení doby zajištění žalovaný nevybočil z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečné a přezkoumatelně odůvodněné, přičemž jsou v něm popsány okolnosti svědčící stanovení doby zajištění.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, krajský soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
43. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 7. února 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně